

Güray Sert

KORKUD

Meyhanede bekleyenler, önce uzaklarda bir toz bulutu gördüler. Sonra belli belirsiz beyaz bir at seçti gözleri. En sonda son sürat kendilerine doğru yaklaşan ve az önce ortalığı ayağa kaldıran, insanların içine korku salan iki meçhul adamdan kızgın olanını ve biraz daha yaklaştığında da o adamın çatık kaşlarını. Deli Birader, artık kaçacak zaman olmadığını farkında olmasına karşın meyhanenin köşesinden dönüp uzaklaşmayı denedi. Ama genelde insanların başlarını belaya sokmasıyla meşhur, dizginlenemeyen merak atı onu da sırtından atmış, Deli Birader kaçıp uzaklaşmak varken, olan biteni öğrenmek adına görünmemek için büyük bir çaba göstererek, bir köşede saklanıp kalmıştı. Meyhaneci karşıladı Piyale'yi. "Buyur beyim" dedi. "Ne istersin yine bizden" Piyale, atından indiği gibi en yakınındaki tabureyi çekip oturdu. Cebinden; çıkarttığı şingirtiyaya bakılırsa altın dolu olduğu anlaşılan, kadife bir kese ile az önce insanların hayret dolu bakışlarının odağındaki iki nesneden biri olan hançeri çıkardı. "Şimdi soruna cevap vereyim" diye başladı söze. "Evvvela az önceki arbedenin bir özrü olarak bu keseyi kabul etmeni istirham ederim. Sonrasına gelecek olursak, Kendimizi yanlış ifade ettik. Biz senin çağırdığın isimle Deli Birader'in hoş sohbetini duyup, ondan istifade edelim diye buraya geldik. Arkadaşımın aksine ben pek tez canlıyım. Yarına dek bekleyemedim. O yüzden geri döndüm ve burada onun gelmesini bekleyeceğim." dedi. Meyhaneci, şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Kesenin sini üstünde duruyor olmasının nedenini adam söylemişti ama hançerin görevi neydi?

Kese, padişah gibi dik ve gösterişli dururken, hançer ise keseye uzanacak parmakları kesmek üzere hazır bekleyen fedai gibiydi. Kese ikram değil, bir mükâfatti. Ona sahip olmak isteyen hançeri geçmesi gerekti. Esaret gibi algılanmasın, bu durum kesenin tercihiydi. Hançer keseye değil, kese hançere sahipti. Ne kadar ben sana, size aitim derse desin, hançer, kesenin kendi isteğiyle önüne serdiği setti. Bunun değer ile ilgisi de yoktu, bu tamamen kaderdi. Zaman içinde ne hançerler görülmüştü; sedef kakmasıyla, işlemeyle, üstünde ki kıymetli taşlarıyla 10 dolu kese ederlerdi ama bu durum, onların hançer olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Onlar hançerdi ve kesenin her zaman bir adım gerisindelerdi. Kese şehzade iken hançer ona amade idi. Kese Korkud, hançer Piyale idi. Lakin meyhanecinin bunu anlamaya yetecek bir idrak yetisi olmadığından sinide duranlar, onun için, uzanmamak üzere kendini zor tuttuğu bir kese ile Bursa işi bir hançerdi. Bu görüntüden onun tek çıkardığı sonuç, Bursa işi hançere bakılacak olursa bu adamların zengin olduğu emaresiydi.

Diğer tarafta ise meyhanenin etrafından gizlice dolanarak, Deli Birader'in kaçış yolunu tutmaya niyetlenen Korkud, aradığını bulmuş olmanın huzuruyla, meyhanenin köşesinde olanları gizlice izleyen Deli Birader'e doğru yaklaştı. Tam onun omzuna dokunup adamı yakalayacakken Deli Birader, arkasına dönmeyi bırak, nefes dahi almıyor sanılacak kadar kıpırtısız anlatmaya başladı. "Ben küçükken babam bir gün avdan elinde iki tane tavşanla döndü. Her zamanki gibi annem babamı kapıda karşılayarak, hızlıca tavşanları alıp yemeğe hazır hale getirmek için bahçeye çıktı. O arada babamla göz göze geldik. İlk kez öyle görmüştüm babamı. Sanki benden özür diler gibiydi. Bir pişmanlık vardı gözlerinde, bir korku. Anlam veremedim o an. Bu pişmanlık hayvan sevgisinden ya da bir canlının nefes alışını sona erdirmenin ızdırabından ötürü değildi. Öyle olsa geçen gün avladığı keklikleri

yemeye yanaşmayan kız kardeşimi paylamaz, komşu çocuğu Sinan'ın babasının tuttuğu balıklar ile kendisinin avladığı keklikler, tavşanlar arasında hiçbir fark olmadığı konusunda ikna edici bir nutuk çekmezdi. O zaman fark edemedim o bakışlarda ki tedirginliği. Ta ki padişah, babamı zindana attırana dek. Padişahın avlağından avlanmakla suçladılar babamı. Sonrasında bulduk buluşturduk cezasını ödeyip kurtardık O gün kendi kendime dedim ki; bir daha saraymış, padişahmış hepsi benden uzak olsun. Saray aşçısını bile pazarda görsem selam vermekten imtina ettim. Meyhaneye ne zaman bir saray ulağı gelse kalkıp evime gittim. Aman dedim ne me lazım, bir hata ederim, verilen selamı layıkıyla almam mesela ya da etek öpmem gerekir bir gün de denk getiremem öpeceğim yeri, sonra haydi doğru zindana derler. Hep ondan mütevellit uzak durdum saraydan da saraylıdan da. Şimdi, sen Şehzade Hazretleri. Sen ve şu fedain neden benim peşime düştünüz? Neyi yanlış yaptım ben? Şu söz meclislerinde anlattığım hikâyeler mi kulağınıza geldi? Rahatsız olduysanız anlatmam bir daha." Bu son sözleri söylerken Korkud'a doğru dönmüştü. O an gördü ki, yakından bakılınca şehzade hiç de düşündüğü gibi biri değildi. İri gözlerinin ortasında sivri bir burun ve onlarla uyumsuz bir ağız ile sevecen bir ifadesi vardı. Korkud, şaşırması olmasına rağmen Deli Birader'in onları nasıl tanıdığını hiç sormadı. Deli Birader de kese ve hançer ile Piyale'nin meyhaneciye ne anlatmaya çalıştığını anladığından, ilk geldiklerinde yaşanan olayda Piyale'nin çevikliğinden, Korkud'un sakinliğinden, bindikleri atların eğitimli hallerinden yola çıkarak, bu ikilinin kim olduklarını tahmin ettiğinden söz etmedi. Kısa süren sessizliği Korkud'un tok sesi bozdu. "Evet" dedi. "Anlattığın hikâyeler bizim kulağımıza kadar geldi. Lakin rahatsız olmadık bilakis senin anlattıklarından memnun olduk. Bizim işret meclislerinde seni de görmek isteriz. Hatta bizimle beraber gelmen konusunda da ısrarcı olacağız" Deli Birader ne diyeceğini bilemedi. Yıllarca sarayı anımsatan her olaydan ve kişiden uzak durmaya gayret etmişken şimdi sarayda yaşayacak olmak çok zor olacaktı. Nitekim Korkud'un söylediklerinin bir teklif olmadığını da farkındaydı. Şimdi yeni tanışmış bu iki adam Piyale'ye doğru yürürlerken Korkud sordu. "Baban sağ mı?" Neden böyle bir soru sorulduğunu anlayamayan adam cevap verdi. "Evet sağ, Allah'a şükür. İki sene önce göçtük Bursa'dan şimdi evdedir" Korkud, aldığı cevaptan mutlu şekilde, "Pek âlâ gidelim görelim o zaman. Hem geçmişte olanlar için hem de oğlunu elinden alacağımız için gönlünü ve icazetini alalım. Biliriz ki baba rızası olmadan girişilen her iş rüsva olmaya mecburdur." Korkud bu cevabı verirken yıllar sonra kardeşi Selim'in düşeceği ahval, kendisine malum oldu da mı böyle söyledi bilinmez, Deli Birader, Korkud'un söylediklerini duyunca şaşırır mı, sevinir mi bilmez bir halde kendilerini fark eden Piyale'ye doğru yürümeye devam etti. Piyale, ayağa kalkmış, bu ikilinin gelişlerini tebessümle seyredirken, Deli Birader'in gözüne Piyale'nin hemen yanındaki sini ilişti. Deli Birader dikkatlice bakınca sininin üzerinde ki kese ile hançerin arasına bir kadehin konduğunu gördü. İhtişamlı bir şehzade ile ihtiraslı bir amadenin yanında tüm sadeliği ile bir divane, hikâyedeki yerini almıştı.